

Век века ще сменява, бога – бог;
двамина само ще останем ний,
в световните промени – непроменни;
на тежкий кръст на ведра безнадеждност
разпънат аз – на тъмната скала
на халосна надежда ти привързан;
на себе си ти жъртва, аз на теб.
Един до друг, един на друг за мъка,
ний ще живеем до скончанье века.
И всякой път, при всякоя промяна
на битието, всякоя победа
на мрак над мрака, ще те будя аз,
аз дух човешки, стъгда за борбите
на тоя мрак – да ти вестя вестта
и с веци думи, и със смях зловец
съзнаньето за твойта чест да будя,
тъй както ти със твоя плам събуди
съзнание за моята и тури
началото на вечните ми мъки...
Ти себевраг, богопредател горд,
и най-жесток джелат на човека!
Не се отвърщай! В моя смях ехти
горчивий плач на милиони жъртви!

Всъщност думата „присъда“ тук не е особено уместна, по-скоро става дума за проумяване на орисаността, на битийната предопределеност и на подчертаване на онова, което сближава слушащите се, но сякаш неразговарящи помежду си персонажи – те и двамата са жертви. И в логиката на разсъжденията на човешкия дух няма никакъв смисъл от опити за въздаване на справедливост чрез отсъждане, понеже единственото, което остава в универсума, е въпросът:

*Сгъсти се мрак. Безжизнената пустош
разчекна паст и с морен дъх в нощта
излъхна своя вечно ням въпрос.*

Текстът отвежда до парадоксалната изреченост и неизреченост на въпрос, който може да бъде въпрос за смисъла, но и въпрос за вината.

Така в „Симфония на безнадеждността“ изчезват различните явявания на съда и присъдата, на въпросите за вината и справедливостта, за да остане единственият въпрос, за който читателите могат да се досещат, могат да го допускат в цялата му сложност и неизречимост.